

stupovaní strán pred súdom pracovným tiež pre spory, v ktorých pojednávajú okresné sudy na miesto súdov pracovných podľa § 42 zák. čís. 131/1931 Sb. z. a n. O taký spor ide, lebo žalobník sa domáha na žalovanom nedoplatku mzdy, ktorý nie je vyšší ako 1.000 Kč, a spor bol zahájený za účinnosti zákona čís. 251/1934 Sb. z. a n. K termínu na zahájenie sporu dostavil sa za žalobníka advokát Dr. Rudolf W., ktorý predniesol žalobu a žalobníka zastupoval na ďalších pojednávaniach pred súdom I. stolice. Žalobník sám sa pojednávania pred súdom I. stolice nezúčastnil. Zastupovanie advokátom bolo však vylúčené a tak nebol žalobník pred súdom I. stolice vôbec zastúpený. V dôsledku toho je celé pokračovanie jak pred súdom I. stolice, tak pred odvolacím súdom prevedené nezákonné. Bolo preto v smysle § 31 zák. čís. 131/1931 Sb. z. a n. a §§ 540 a 505 Osp. pokračovanie pred nižšími súdmi a ich rozsudky zbaviť účinnosti.

Podľa § 19 zák. čís. 131/1931 Sb. z. a n. a § 110 Osp. všima si pracovný súd z úradnej povinnosti závad v zmocnení. K závadám zmocnenia patrí aj okolnosť, že osoba, ktorá ako zmocnenec vystupuje, nie je k tomu oprávnená, alebo že je zo zastupovania vylúčená. V takom prípade má súd povoliť k odstráneniu nedostatku zmocnenia krátku lehotu a po uplynutí lehoty resp. po odstránení nedostatku pokračovať podľa ustanovenia § 110 Osp. Bude preto na súde I. stolice, aby v spore podľa týchto predpisov pokračoval.

Čís. 15651.

Okresné nemocenské poisťovne nie sú povinné platiť lekárňam lieky, ktoré boli vydávané proti ich zákazu.

(Rozh. z 30. novembra 1936, Rv III 463/36.)

Žalobu firmy Z. ako cesionárku lekárničky Bohumila Š. proti okresnej nemocenskej poisťovni v T. o zaplatenie vydaných liekov o b a n i ž š i e s ú d y zamietly, o d v o l a c í s ú d z týchto dôvodov: Odvolací súd zisťuje tento skutkový stav: Členovia žalovanej okresnej nemocenskej poisťovne odobrali lieky im lekármi žalovanej predpísané do 1. decembra 1933 z lekárne Bohumila Š. a žalovaná strana do tej doby od Bohumila Š. odobrané lieky zaplatila. Prípisom zo dňa 1. decembra 1933 sdelila žalovaná Bohumilovi Š., že mu zakazuje expedíciu liekov z jeho lekárne pre svojich členov; vyhlášky žalovanej strany o zákaze odberu liekov z lekárne Bohumila Š. vyvesené boli v čakárňach ordinujúcich lekárov žalovanej strany. Soznaním žalobkyne je zistené, že lieky, ktorých zaplatenia sa domáha, vydané boli z lekárne Bohumila Š. po 1. decembri 1933. Tento skutkový stav stačí k rozhodnutiu sporu, najmä k tomu, aby žaloba bola bez každého ďalšieho dokazovania zamietnutá, a to bez ohľadu na to, či je založená na právnom dôvode nákladu učeného za žalovanú stranu (versio in rem), ktorá povinná bola ho učiť zo zákona, či na dôvode bezprávneho obohatenia. Nesporný zákaz

z 1. decembra 1933 vylučuje oboje, ako vylučuje vôbec dôvodnosť žalobného nároku voči žalovanej z akéhokoľvek iného právneho dôvodu. Niet totiž žiadneho zákonného ustanovenia, podľa ktorého obecnosť bolo by obmedzené na odber liekov v určitej lekárni, najmä v tej, v obvode ktorej je bydlisko alebo sídlo osoby, ktorá lieky potrebuje a neobsahujú takého ustanovenia najmä zákony o nemocenskom a sociálnom poistení dotyčne nemocenských poisťovní, ktoré sú povinné zo zákona svojim členom (poistencom) poskytovať lieky (§ 95 zák. č. 184/1928 v znení nar. č. 112/1934 Sb. z. a n.). Naopak ustanovenie § 67 a), odst. 1 lit. e) cit. zákona ponecháva im úplnú voľnosť, od koho a ako budú odoberať lieky. Naproti tomu niet zákonného ustanovenia, ktoré by zaväzovalo lekárnika vydávať požadované lieky na dlh, okrem výnimečného ustanovenia § 127 zák. čl. XIV:1876, podľa ktorého musí lekárnik vydať aj na dlh taký liek, keď je na recepte lekárom vyznačené, že pre nebezpečenstvo liek treba aj na dlh vydať. O taký prípad však v spore nejde, lebo žalobkyňa netvrdí, že by bol Bohumil Š. taký potrebný liek vydal. Podľa toho žalovaná strana mohla slobodne určiť, od koho chce lieky odoberať a nebola obmedzená odoberať ich len z lekárne Bohumila Š. Keď mu pripisom z 1. decembra 1933 oznámila, že zakazuje vydávanie liekov z jeho lekárne pre svojich členov — čo nič iného neznamena, než že za lieky vyžiadané z jeho lekárne na jej účet nezaplatí, ako sa do tej doby dialo —, dala tým zrejme najavo, že nechce, aby za ňu nejaký náklad činil, a ak tak preca robil a lieky na dlh vydával, robil tak na svoje riziko. Svojím dopisom z 23. decembra 1933 dal sám dostatočne najavo, že je si vedomý, čo zákaz z 1. decembra 1933 znamená, že proti vôli určitej osoby za ňu náklad robiť nesmie. Tým je aj nárok z bezdôvodného obohatenia vylúčený, lebo sú tu osoby, ktoré lieky objednali a odobraly a od ktorých môže Bohumil Š. požadovať zaplatenie. Z týchto dôvodov je akékoľvek, stranami v spore navrhované dokazovanie zbytočné a pre riešenie sporu nerozhodné a bolo preto aj pominuté. Je nerozhodné, či Bohumil Š. bol pre nesprávne expedovanie liekov trestne stíhaný; táto okolnosť môže v kladnom prípade byť len pohnútkou žalovanej strany k zákazu vydávania liekov. Práve tak je nerozhodné, že žalovaná strana vyhláškami v ordináciách svojich lekárov oznamovala svojim členom zákaz odberu liekov od Bohumila Š., lebo svoju vôľu dostatočne prejavila zákazom jemu samému doručeným. Nebolo preto tiež potrebné k námietke žalovanej strany zisťovať, či skutočne lieky v žiadanej protihodnote boli z lekárne Bohumila Š. vydané.

Najvyšší súd dovoláciu žiadosť zamietol, lebo nespoznal zákonného dôvodu, aby rozsudok odvolacieho súdu bol zmenený alebo rozviazaný.

Čís. 15652.

Ručení pořadatele slavnosti za poranění způsobené třetím osobám nedospělým účastníkem slavnosti rozbitou žárovkou.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1936, Rv I 2675/34.)